

— А защо не заложите или не продадете нищо? — Сърдито попита богатата жена.

— Повече нищо нѣмамъ за залагане, нито за проданъ, — отговори майката.

— Какъ нищо? — възрази богаташката съ злобенъ смѣхъ. Имате дълга ясно-руса коса. За какво е на гладна просекиня такава хубава коса? За нея, навѣрно, ще получите цѣла жълтица.

Бѣдната майка погледна злата си съсѣдка, нищо не каза, поклони ѝ се и излѣзе.

Тя, наистина, имаше великолѣпна разкошна коса, дълга, гжста, копринена, ясно-руса, като златенъ ланецъ. Когато я разпустнѣше, косата я покриваше цѣла, като царска мантия. Когато я разчесваше тя като слънчеви лжчи играеше по гребеня и ржката.

Мжчително се сви сърдцето ѝ, когато завистливата ѝ съсѣдка я посвѣтва да остриже едничкото си и незамѣнимо богатство. Но когато излѣзе на улицата и помисли за гладното си момиченце, което лежеше тамъ на тавана, въ студената тъмна стая, тя бърже се рѣши на тежката жертва.

На жгѣла на улицата се намираше бръснарница, на прозорцитѣ на която стояха восъчни женски фигури, съ красиви изкуствени прически отъ различни цвѣтове и разни бурканчета съ парфюми. Сжщо тамъ имаше залѣпено обявление:

*Руси женски коси
купуватъ се скжло*

Въ тази, именно, бръснарница влѣзе майката. До вратата тя се спрѣ, но като си спомни за своето момиченце, бърже влѣзе.

— Какво обичате? — попита я бръснарътъ, нискъ гърбавъ човѣкъ, съ черни очи.